

ליל שבת קודש פרשת חקת - בלק ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו המדבר מקריאת שמע שמציל מתאוות ניאוף, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), תיקון של הרהורי זנות שבא לאדם, שיאמר 'שמע ישראל' ו'ברוך שם כבוד מלכותו', ובשביל זה מוכא בזוהר (קדושים פ"ד): כד חזי רבי שמעון נשי שפירין, אמר: "אל תפנו אל אלילים", כי ניאוף היא עריות, אלהים אחרים, מלכות הרשעה, ובשביל זה, סגולה לבטל הרהורי ניאוף, לקרא שמע ישראל וברוך שם כבוד וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה העיקר העצה נגד תאוות ניאוף והרהורי זנות רחמנא ליצלן, הוא התגלות האמונה הקדושה, שיכניס אדם בקרבנו את אמתת מציאותו יתברך, שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואז על ידי תוקף האמונה, יתבטל ממנו תאוות נשים, כי תאוה זאת היא כמו עבודה זרה ועשיית אליל רחמנא ליצלן, כי עושה ישות ומציאות מן האשה, ומפריד אותה ממנו יתברך, ועל ידי זה שולט בו יצרו, ומביא אותו לחטאים רחמנא ליצלן, אבל כשזוכה לתוקף האמונה, ויודע שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, אזי לעולם לא יכשל בתאוה זו, כי אינו עושה ישות ומציאות משום דבר בלתי אמתת מציאותו יתברך, ומכל שכן לא מאשה או מבשר ודם, ולכן הזהיר רבי שמעון בר יוחאי את תלמידיו בשעה שהלכו בשוק, "אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם", היינו שלא יעשו שום מציאות מאשה או משום דבר אחר בשוק, כי הכל בחינת אלילים ואלהי מסכה, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל.

וזהו עוצם מעלת מצות קריאת שמע, שחוקק האמונה בקרב האדם, ועוקר ממנו כל מיני תאוות רעות, ובפרט תאוות נשים, כי בקריאת שמע יש רמ"ח תיבות, שהם מכוונים כנגד רמ"ח איברים שיש באדם, וכל תיבה ותיבה שומר אבר אחד באדם מכל רע, בין ברוחניות ובין בגשמיות, ומבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' כ"ו) שגם כוחו של משה רבינו מלובש בכל אבר ואבר של כל אחד מישראל, ומעורר

אותו לקיים כל רמ"ח מצוות עשה של התורה התלויין ברמ"ח איברי האדם, ולכן נקרא משה "מחקק", כי מחק"ק בגימטריא רמ"ח, עיין שם, נמצא כשאדם קורא רמ"ח תיבות של קריאת שמע בכוונה, ומכנים עצמו בתוך האמונה הקדושה, הוא ממשיך על עצמו כוחו של משה רבינו לקיים כל רמ"ח מצוות התורה, וכל רמ"ח איבריו נשמרים מכל רע ברוחניות ובגשמיות, וממילא ניצל מתאוות ניאוף, המתבטל מלפני האמונה הקדושה, ולכן צריכין לזוהר מאד במצוות קריאת שמע, לקרוא אותה בזמנה כהלכתה, כי זמן קריאת שמע דאורייתא, ונוהגין לומר קריאת שמע ארבע פעמים ביום, שתיים בבוקר ושתיים בערב, בבוקר קריאת שמע דקרבנות וקריאת שמע דיוצר, ובערב קריאת שמע של ערבית, וקריאת שמע על המטה, ויש מוסיפין קריאת שמע חמישית, בתפילין דרבינו תם, ובכל פעם צריכין לדקדק לאומרה בשלימותה, היינו כל הג' פרשיות, כי אז יש רמ"ח תיבות, וזוה ממשיך על עצמו כל הסגולות הקדושות של מצות קריאת שמע, ויהיה נשמר מכל מיני תאוות רעות, וממחלות רעות, ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר כ"ה) וירא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו, ויש להבין מהו דכתיב "וירא" פנחס וגו', אבל לא כתיב מה ראה? ורש"י פירש, ראה מעשה ונזכר הלכה, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל יש לומר, שפנחס ראה שהתגבר אצל עם ישראל תאוות ניאוף על ידי מעשה זמרי, אבל הוא היה חזק מאד בתוקף האמונה, וראה מכל דבר רק אלקותו יתברך, ולכן וירא פנחס וגו' ויקם מתוך העדה, ויקח "רמח" בידו, היינו רמ"ח תיבות של קריאת שמע, וכמובא בתיקונים (דף י"א.), שרומח מרמו על מצות קריאת שמע, כי זהו עיקר העצה לבטל טומאת ניאוף מן העולם, לקרוא קריאת שמע, ולהכניס עצמו בתוך האמונה הקדושה, ולדעת שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואז ממילא מתבטל ממנו כל התאוות רעות, והשם יתברך יזכינו לדקדק במצוות קריאת שמע כראוי, ולהמשיך על עצמינו תוקף האמונה הקדושה, עדי נזכה להכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת חקת בלק ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבעל תפילה, מעשה י"ב דף שמ"ג, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ויהי היום, ויהי היום מרמו על ראש השנה, וכדאיתא בזוהר הקדוש (בא ל"ב:) שבכל מקום דכתיב "ויהי היום" זה סובב והולך על ראש השנה.

והיה גבור, שנתקבצו אליו כמה גבורים, כי בראש השנה אז הוא יום הדין של כל השנה, ומדת והגבורה מקטרגת ותובעת משפטה, וכמו שכתוב (איו"ב א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על ה' וגו', ונשמות ישראל תוקעין אז בשופר כדי להזכיר זכותו וגבורתו של יצחק אבינו, ובוה ממתיקים מעליהם מדת הדין והגבורה של מעלה.

והיה הגבור עם גבוריו הולך וכובש מדינות, ולא היה רוצה כי אם הכנעה, וכשהיו בני מדינה מכניעים עצמן תחתיו היה מניחם; ואם לאו היה מחריבם, והיה הולך וכובש, ולא היה רוצה שום ממון רק הכנעה שיהיו תחתיו, כי עיקר התכלית של מדת הדין והגבורה, הוא רק שיכניע אדם את לבו לפני השם יתברך, ויכיר את אשר שחטא ופגם, ויחזור בתשובה שלימה על כל עוונותיו, ובוה הוא ממתיק מעליו את כל הדינים והגבורות, ומהפכם לחסדים ורחמים.

והיה דרכו של הגבור שהיה שולח למדינה גבוריו, כשהיה עדיין רחוק ממנה הרבה, חמשים פרסאות, שיכניעו עצמן תחתיו, והיה כובש מדינות, כנ"ל, כי אין מדת הדין והגבורה מתלבשת באדם בפעם אחת, רק השם יתברך שולח רמזים לאדם בכל עת, במחשבה דיבור ומעשה שמזמין לו, להזכירו לשוב בתשובה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ד), ואם האדם לוקח הרמזים לשוב בתשובה, אזי ממתיק מעל עצמו כל הדינים.

והסוחרים של המדינה של עשירות הנ"ל, שהיו סוחרים במדינות אחרות, כנ"ל, באו למדינתם, וסיפרו מהגבור הנ"ל, ונפל עליהם פחד גדול, ואף על פי שהיו

מרוצים להכניע עצמן תחתיו, אך ששמעו, שהוא ממאס בממון, ואינו רוצה ממון כלל, וזה היה היפך אמונתם, על כן היה בלתי אפשר אצלם להכניע תחתיו, כי היה אצלם כמו שמד, מאחר שאינו מאמין כלל באמונתם דהיינו בממון, כי בוודאי כשממשמש ובא מדת הדין והגבורה, האדם מתיירא ומתפחד מאד, ורוצה להכניע את עצמו תחתיו, ולהציל את נפשו ממוות, אבל תאוות הממון והכסף כל כך חזק אצלו, עד שמסמא את עיניו לגמרו, וכמו שמזכיר רביז"ל את מאמר הבעל שם טוב (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קל"ג), שהמטבע הקטנה עומד לפני עיני האדם, ואינו מניחו לראות את האמת, ויש אדם שנכנס כל כך בתאוות ממון, עד שאינו רוצה לחשוב שהממון בעצמו הוא מה שממשיך עליו מדת הדין, כי מיד ששומע אחד מדבר מגנות תאוות ממון, אינו רוצה לשמוע דבריו כלל.

ונתייראו מאד מלפניו, והתחילו לעשות עבודות ולהקריב קרבנות לאלקותם הנ"ל, והיו לוקחים חיה (דהיינו מי שיש לו ממון מעט, שהוא חיה אצלם) והקריבו לקרבן לאלקות הנ"ל וכיוצא באלו העבודות כנ"ל, כי כן דרך העשירים, שמי שאין להם כסף כמותם, נחשב בעיניהם כמו חיה, ואינם רוצים להכירו כלל, ואדרבה, מוכנים להקריב אותו לקרבן ולכלותו, אולי על ידי זה ינצלו ולא יאבדו את ממונם.

והגבור הנ"ל היה הולך ומתקרב אליהם בכל פעם, והתחיל לשלוח אליהם גבוריו מה הם רוצים, כדרכו, כנ"ל, והיה עליהם פחד גדול, ולא היו יודעים מה לעשות, כי כל מה שמדת הדין מתקרבת ובא, האדם רואה שלא יועיל לו כל כספו והונו לינצל ממנה, כי לא במותו יקח הכל, ואין עצה אחרת רק להכניע את עצמו מלפני השם יתברך.

ויעצו אותם אנשים סוחרים שלהם, היות שהיו במדינה, שכל בני המדינה הם כולם אלקות, ונוסעים עם מלאכים, דהיינו שכל אנשי אותה המדינה מקמן ועד גדול הם כולם עשירים מופלגים, עד שהקמן שבהם הוא גם כן אלוק לפי טעותם (כי הקמן שבהם הוא עשיר מופלג ויש לו כל כך כשעור הקצוב לאלוק אצלם וכנ"ל), וגם נוסעים עם מלאכים, כי הסוסים שלהם הם מכוסים בעשירות גדול בזהב וכיוצא, עד שכסוי של סוס אחד עולה לסך של מלאך שלהם, נמצא שנוסעים עם מלאכים, שקושרים שלשה זוגות מלאכים אל העגלה ונוסעים עמהם, וכמו שרואים בחוש גם היום, שבני אדם נכנסים כל כך בתאוות הכסף והעשירות, עד שלא מספיק להם רכב פשוט עם ארבע גלגלים, רק

צריכין סוג רכב שעולה הון תועפות, כדי שכולם יסתכלו עליהם, ויקנאו בהם ובעוצם עשירותם, ואין להם מזה שום תועלת כלל.

בכך צריכין לשלוח אל אותה המדינה, ומשם יהיה להם עזרה בודאי, מאחר שכל המדינה הם כולם אלקות, (כל זה היתה עצת הסוחרים שלהם), והוטב הדבר בעיניהם מאד, כי היו מאמינים, שבודאי יהיה להם ישועה משם, מאחר שהם כולם אלקות, כנ"ל, כי בני אדם נתעים כל כך בטעות תאוות ממון, עד שנדמה להם שהעשירים הגדולים יש להם כח להציל אותם ממדת הדין והגבורה, ואין להם דעת להבין שגם העשירים הם בני אדם כמותם, וגם עליהם יעברו מדת הדין אם לא יחזרו בתשובה שלימה, ולכן למה לפנות אליהם ולהחניפם ולפייסם, העיקר רק לחזור אל מקור הכל, היינו אל השם יתברך, ולבקש ולהתחנן מלפניו יתברך שימתיק מעליהם את כל הדינים, ואז בוודאי יהיה להם ישועה, והשם יתברך יזכינו להנצל ממדת הדין והגבורה, ונמשיך על עצמינו חסדים ורחמים גמורים, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת חקת בלק ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים גוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בהקדמה לליקוטי מוהר"ן חלק ב' המדבר מאחד היה אברהם, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, "אחד היה אברהם" (יחזקאל ל"ג) - שאברהם עבד השם רק על ידי שהיה אחד, שחשב ברעתו שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתכל כלל על בני העולם, שסרים מאחרי ה' ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאלו הוא אחד בעולם, וזהו: "אחד היה אברהם". וכן כל הרוצה לכנס בעבודת השם, אי אפשר לו ליכנס כי אם על ידי בחינה זו, שיחשוב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך, וצריך שלא

יחוש ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: "אחד היה אברהם" - כאלו הוא יחיד בעולם כנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש ג"י, כי הנה לימוד זאת של רביז"ל על הפסוק "אחד היה אברהם", הוא סוד גדול בהצלחת האדם כל ימי חייו, כי על פי רוב מה שמונע את האדם מלעשות את אשר צריך לעשות, ומלהגיע אל מה שצריך להגיע, הוא מה שחושש תמיד מה יאמרו אחרים, ואיך יסתכלו עליו, וזה מונע אותו מלעשות את כל אשר עם לבבו, לעבוד את השם יתברך כראוי, אבל אם לא היה מסתכל על אחרים כלל, רק עובד את השם יתברך כאילו הוא יחיד בעולם, אזי היה מצליח מאד בכל דבר, והיה מגיע להמדרגות הכי גבוהות בעולם, וזה היה סוד הצלחת אברהם אבינו, שהוא היה הראשון שגילה ופירסם האמונה הקדושה בעולם, שעבד את השם יתברך בבחינת אחד, וכמו שכתוב "אחד היה אברהם", ולא הסתכל על אחרים כלל, לא על אביו ולא על שכניו ולא על אנשי דורו, רק עבד את השם יתברך כפי בחינתו, וכפי תבערת לבבו, עד שזכה למדרגה כזאת שכל הבריאה עמדה בזכותו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשת י"ב ס"ו ט') על הפסוק (בראשית ב') אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהברא"ם אלא באברה"ם, והוא אשר הוריד את אלקותו יתברך בארץ, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מובא בפירש"י בראשית כ"ד פסוק ז'), אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם, עד שבאת הייתי נקרא אלקי השמים, ואתה הרגלת אותי בפי הבריות עד שנקראתי אלקי הארץ, ואל כל זה זכה מחמת שעבד את הקדוש ברוך בבחינת "אחד", ולא הסתכל על אחרים כלל, כי כשאדם חזק בזה, אזי אין מדרגה שבעולם שלא יוכל לבא אליו.

וכן מוכרח מאד לכל אדם מדה זאת, כדי לינצל ממדת הקנאה והשנאה, שמפריעים מאד מעבודת השם יתברך, כי מי שרגיל להסתכל על אחרים, ולחשוש בכל פעם מה אחרים אומרים עליו, הוא עלול מאד לבוא לידי קנאה ושנאה, כי אי אפשר לדעת מה שעובר על אחרים, ולמה הם מתנהגים כך וכך, ומי שמסתכל כל פעם על אחרים, בוודאי יבא לקנאות בהם, ואחר כך לשנוא אותם, כי יסתכל עליהם בעין רע, וימצא בהם כל מיני מומים וחסרונות, לא כן מי שמרגיל את עצמו לא להסתכל על אחרים כלל, ועובד את השם יתברך כאילו הוא יחיד בעולם ממש, איש כזה אף פעם לא יבוא לקנאות אחרים ולשנוא אותם, כי אינו רואה אחרים כלל, ולכן אשרי המרגיל עצמו במדה קדושה זאת, לעבוד את השם יתברך בבחינת "אחד", ולא להסתכל על אחרים כלל, כי אז יחיה חיים טובים ומתוקים בזה וכבא לנצח, אשרי לו אשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר כ"ד) וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שוכן לשבטיו ותהי עליו רוח אלקים, ופירש"י, ראה כל שבט ושבט שוכן לעצמו, ואינן מעורבין, ראה שאין פתחיהם מכוונין זה כנגד זה, שלא יציין לתוך אהל חבירו, ותהי עליו רוח אלהים, עלה בלבו שלא יקללם, עיין שם, ויש להבין למה דייקא כאן כתיב "ותהי עליו רוח אלקים", שעלה בלבו שלא לקללם, ולא כתיב כן בשני פעמים הקודמים כשרצה לקללם? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי תיכף ומיד שראה בלעם את עוצם מעלת ישראל, שיש להם המדה של "שוכן לשבטיו", שאין פתחיהן מכוונין זה כנגד זה, ואינן מסתכלין אחד על השני, בזה ידע שלא יחול עליהם הקללה, ויזכו לכל הברכות שבעולם, כי מי שיש לו מדה זאת של "אחד היה אברהם", ואינו מסתכל על אחרים כלל, הוא יצליח מאד בכל ענין, ויזכה למצוא ברכת ה' בכל ימי חייו, וזהו "וישא בלעם את עיניו", היינו שבלעם רצה לישא את עיניו הטמאים, להסתכל על הרע והטומאה שיש בכל מקום, שזהו מדתו של בלעם הרשע ותלמידיו, עין רע ורוח גבוה וכו' (אבות פרק ה'), ובוה ימשיך עליהם קללה רחמנא ליצלן, וכמובא בזוהר (אחרי"ס"ג): שנכל מקום שהסתכל בלעם נעשה המקום מקולל רחמנא ליצלן, אבל "וירא את ישראל שוכן לשבטיו", שראה שאצל עם ישראל יש מדה אחרת לגמרי, כי הם מתלמידיו של אברהם אבינו, שעבד את ה' השם יתברך בבחינת "אחד", ויש להם "עין טובה" ורוח נמוכה וכו', ולכן "ותהי עליו רוח אלקים", שעלה בלבו שלא יקללם, כי מדה זאת שומר אותם מכל רע, וזהו מה דכתיב תיכף ומיד אחר כך, וישא משלו ויאמר, נאם בלעם בנו בעור נאם הגבר שתם העין, שקרא את עצמו "שתם עין" היינו שנסתם ונסמית עינו הרע, ונתבטל מלפניהם לגמרי, כי בלעם הוא מקור הרע והטומאה, שכל הסתכלותו על רע ועל ניאוף רחמנא ליצלן, וכמו שפירש"י כאן, ועצתו היה גם להכשיל נשמות ישראל בהסתכלות רעות, וכמו שהיה אחר כך בבנות מדין, אבל נשמות ישראל לוחמים נגדו עם הקדושה שירשו מאברהם אביהם, לעבוד את הקדוש ברוך הוא בבחינת "אחד", ולא להסתכל על אחרים כלל, לא לטומאה חס ושלום, ואפילו לא לקדושה, כי כל אחד מכוון הסתכלותו להסתכל רק אל השם יתברך לבד, ולעבוד אותו יתברך כפי בחינתו המיוחד, ולא להתבלבל מאחרים כלל, ועל ידי מצליחים מאד בכל ענין, והשם יתברך יזכינו להגיע אל קדושת העינים באמת, להסתכל תמיד רק על דברים טובים, ולעבוד את השם יתברך בבחינת אחד, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

